

REDACTIA

Arad, Str. Aulich (Adam)

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe 1 an fl. 10; pe 1/2
an fl. 5; pe 1/4 de an
fl. 2.50; pe 1 lună fl. 1.

Nr. de Duminică pe
an fl. 2.—

Întru România și străinătate:
pe an 40 franci.

Manuscripte nu se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA
Arad, Str. Aulich (Adam)

INSERȚIUNILE:

de 1 și 2 garmond: prima-dată
7 cr.; a doua oară 6 cr.;
a treia oară 4 cr. și timbru
de 30 cr. de fiecare publi-
cațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte.

Scrisori nefrancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

„Da, maghiarisăm“ ...

Cu o francheță, ce pe românește se teleuește obrăznicie, ni-a aruncat un procuror aceste cuvinte în fața la primul nostru proces de presă. Pară încunjur, fără teamă de opinia publică, ei cu încrederea și îngâmfarea unui individ blasat, care resfrângându-și mânecele și bătându-se în piept te cheamă la luptă, — astfel a rostit împintinatul procuror acele cuvinte. Da, voim să maghiarisăm, aceasta este ținta la care tinde politica noastră, și ori-cine ni-s'ar pune în cale, acela ne este dușman și vom să-l strivim. . . .

Mai încapă indoeală?

Nu, onorabile. Cunoaștem perfect nebuna voastră țintă. Știm că „să maghiarisăm“ este întreg crezul vostru politic. Știm că cunoștințele și cultura voastră încă nu v'a lins într'u atâta, ca politica și ocârmuirea popoarelor să o considerați ca o înaltă problemă psihologică, ci toată munca și toată înțelepciunea voastră este dată în cuvintele „să maghiarisăm“. Aceasta este problema, este principiul fix în jurul căruia ve învățati ca o hodoroșită morișcă. Acesta este cercul vișos din care a eși nu sunteți capabili. A eși nu ve lasă mintea cea îngustă și inima saturată de cel mai odios egoism.

Și ne face impresia, că cu „politică“ aceasta a lor au ajuns la paroxsim. Nici-când fermentațiunea în șirele politicianilor maghiari nu a fost la culmea de astăzi. Nici când n'au ajuns la acest grad apropiat de exaltare. Și mâncând le crește pofta. Succesele ce prin forță brutală le obțin, le măresc dorul de extindere. Sunt ca acei sălbatici, cari vâzând sânge curgând, se aprind și cer sânge, jertfă. Iși ageresc armele, chibzuesc bine loviturile, își încoardă forțele și — lovesc.

Armele de cari acum se folosesc în validitatea unicului lor principiu de viață politică, sunt astăzi ascuțite și ucigăse ca nici odată. Ear' cei ce sunt înregimentați la purtarea lor, sunt leghion. Dela primar și notar până la comite suprem, de la cel din urmă împiegat de stat până la generalisimii din ministeriu, toți sunt jurați în slujba maghiarisării, toți au nobila chemare de a arunca ghilțul după ne-maghiari. E o mișcare în țeara încreagă, o goană maro și sălbatică. . . . și jertfele cad, ear' gonacii hăulesc și se rînjesc de bucurie.

Vicleană la extrem e întreaga lor manoperă. Înainte de a porni haita împotriva noastră, se adună la sfat ascunși prin hecatombe faurese planul ucigăș. În aceste sfaturi știțioase pâlazarurile din gardul cel slăbit din jurul nostru și peste aceste pâlazaruri se furiează peste noapte și se caută pradă. Se adună ca vânători de contrabandă și se sfătuiesc asupra viclemiilor prin cari nebăgații se seamă și nepedepsiți ar pute alege la vînat.

Da, astfel hotărîse puternicii nos-

tri cum ne-ar pute mai lesne maghiarisa. Și că așa este, ni-o mărturisesc chiar ei. O foaie de a lor ne spune într'un acces de sinceritate, că cel ce dirigiază această vînătoare e însuși prim-haiducul țerii, baronul Bánffy. El e care convoacă la sine pe toți birșișii maghiarisării și sfătuindu-se cu ei în ascuns le dă ordin strict de maghiarisare. El e primul trăgăciu. El e hulpoiul. După a lui fluieră se orientează vijele.

Estă ce serie „Egyetértés“, din 6 August, vorbind despre succesele maghiarisării:

„Înainte cu câteva luni ministrul-president baronul Bánffy a întrunit la sine pe toți bărbații fruntași ai presei din capitală și au discutat împreună, în ce mod s'ar pute și ar trebui să se aducă maghiarisarea în stadiu de progres îmbucurător. S'au ivit o mulțime de idei. Unele din acelea s'au și validat, căci au fost aplicate, ear' altele au rămas fără rezultat, căci nu s'au pus în praxă. Aceasta însă totuși dovedește, că baronul Bánffy a fost și este desigur și acum cu prevenire față de interesele ce stau în legătură cu chestiunea aceasta. Dacă sumele ce-i stau spre acest scop la dispoziție, le-ar folosi numai pentru intruparea acestei idei, ar ajunge la astfel de rezultate, cari într'adevăr ar constitui un progres pe terenul maghiarisării în părțile de sus și de mijloc ale societății nemaghiare.

Ear' într'alt loc zice aceeași foaie:

„Baronul Bánffy roagă și îndeamnă pe bărbații presei maghiare, ca să facă propagandă pentru maghiarisarea numelui, căci aceasta e cauză națională“.

Și câte alte n'o mai fi poruncit Bánffy, despre cari tac foile! Căci de atunci datează campaniile neîntrerupte pentru maghiarisare. De atunci sbiară „Budapesti Hirlap“, că Maghiarii sunt vahalisați. Ne-a făcut adecă hoți de păgubași pentru-ca să-și justifice procedeul lor. De atunci se dau oficianții plainici, se maghiarisează de frica celor puternici, ear' acei bieți împiegați de la căile ferate, cari au curajul moral de a se împotrivi, sunt dați afară, espuși cu familie cu tot peirii.

Și isvorul tuturor acestora e vulpoiul astut din fruntea guvernului! El convoacă sbirii seii la conferințe intime. Li plătește gras din banii luați de pe acia pe cari voeste a-i nimici. El are spre acest scop sume mari la îndemână, — ear' toate aceste constituie o — „cauză națională“.

Ear' nouă ne pare bine, că e Bánffy și nu o altă individualitate în fruntea acestei goane. Paralel cu vicleania acestui om merge și lasitatea. Laș este a manopera astfelu și cu asemenea arme în contra celor despoiați de putere. Laș este a pune pe părinții de familie în fața alternativei: ori te maghiarisezi, ori te arunc pe stradă. Laș și rușinos este a prigonii pe cetățeni cu ajutorul de ei plătit.

Nu e vorbă, vom perde și vom suferi sub presiunea acestei ticăloase lasități. Dar' cu una suntem absolut în clar. Dacă vom da pept cu pept,

lași vor fi spulberați și trași la răspundere pentru fărădelegile lor. Lașul este cel mai puțin primejdios dușman și dacă — cum sperăm — în cuînd vom respira mai liber, prima socoteală cu el o vom face.

Dați înainte cu Bánffy. Căde-va și steaua voastră!

Autonomia Macedoniei. Mai multe ziare a-nunță următoarele:

La 3 August st. n. se va întruni la Sofia un congres macedonean, care va formula un memoriu cătră marile puteri europene.

În acest memoriu se cere pentru Macedonia autonomie deplină, un guvernor creștin, constituție și armată proprie și cu finanțele sale neatârătoare; toate acestea sub protectoratul marilor puteri. În congres s'a accentuat categoric, că macedonenii nu voesc să fie anexați la nici una din statele balcanice.

Toate aceste au fost discutate de macedoneni și cuprinse într'un memoriu încă înainte de izbucnirea războiului turco-grec.

Situația.

Afară de cele de Sâmbătă, nu s'au mai ținut de loc conferințe în Viena între ministrii unguri, austriaci și comuni; chibzuitoarii s'au împrăștiat fără nici o înțelegere și cu atât mai puțin rezultat. Ai nostri, Bánffy și Lukács s'au întors la Budapesta chiar Duminică seara. Peste zi se întâlniră încă cu contele Goluchowski și ministrul de finanțe austriac Dr. Kaizl. În această întâlnire este poate secretul surprinderii ce se pregătește.

„Bánffy a resistat tuturor ispitelor și momelilor din partea ministrilor austriaci; el a rămas neclintit pe lângă respectarea legii și a cuvîntului dat“, — cam în acest rost, dar' în felurite variații, scriu nu numai foile oficioase și semioficioase, dar' și opoziționale, cum e „Bud. Hirlap“. Bine înțeles, că acestea nu din admirația statornicieii — teatrale — a pașalei, ci din motive sunătoare a arginților, ori șuerătoare a bancnotelor ținute în rezervoarul fondurilor secrete.

Semi-oficialul „Bud. Értésítő“, constatând neisbucnirea conferințelor, dar' adăugînd și el vorba „deocamdată“, declară de neadeverate știrile, că ministrul-president Bánffy ar avea gând să meargă la Ischl, căci „momentan nu este nici o necesitate, să călătorească la M. Sa“.

Aceasta ar părea a însemna, că lucrurile sunt ticluite dinainte pentru toate eventualitățile, și înscenarea conferințelor nu este altceva decât păstrarea aparențelor pentru a înlesni omului nost' de stat totodată și justificarea, că — nu își poate îndeplini cuvîntul de onoare și a aduce la îndeplinire legea, ambele privilegii la înființarea regimului economic de sine stătător.

Goluchowski, nici el, deocamdată n'a plecat la Ischl, deși el trebuie acum să de raport Monarhului despre situație.

Din reduta lui Doda.

Pe ziua de 14/26 Iulie a. c. în orașul Caransebeș, centrul grănițerilor, a fost citat secretariul de stat Jakabffy — care spre mirarea Românilor este cetățean de onoare al orașului Caransebeș, — la tribunalul re-gesc maghiar de acî, ca martor în procesul ce se poartă între șovinisti și între cinstitul jude singular Mahr, din Bozovicu, pentru păcatul comis de acesta prin aceea că a stat de vorbă cu Români naționaliști și s'a făcut membru al unei casine românești.

Prinzînd de veste unii mameluci, că Jakabffy va veni în această zi la Caransebeș, au profitat de ocaziune spre a-i face și ei ovațiuni de despărțire, și spre acest scop au aranjat un banchet în onoarea lui.

La acest banchet, deși Jakabffy, — întrebăbat ca martor în atinsul proces că, în calitatea de fișpan, dat-a ordin funcționarilor subalterni, ca să urmărească mișcările naționaliștilor Românilor? — a răspuns cu da hotărît, și pe de asupra a mai adaus că și-a ținut de datorință a urmări nu numai aceste mișcări, ci după puțină chiar și gândul și intențiunile naționaliștilor, totuși au participat și unii oameni pe cari până acum i-am știut într'o cuviincioasă rezervă și cu o ținută ireproșabilă.

Că a banchetuit și aci cu Măria Sa advocatul Titu Hașeg, care nu mai știa oare ține-se de suita acestuia, ori că substitue pe președintele Comunității de avere I. Curescu; că a mers să-i umble Măriei Sale tot în picior primariul Burdea care dusese la milleniu în Pesta o turmă de oi rătăcite și la jubileul din anul trecut al acestuiași „Măria Sa“ alta turmă la Lugoș; că se vîra pe lângă el fișicul asesor Ionaș, care la rîndul seiu nu mai știa mai anii trecuți cum să facă elogii întăului fost primariu maghiar al Caransebeșului, lui Szivos Lajos, antecesorul și înainte mergătorul lui Burdia; în fine, că slugarnicul popă Ionescu de la Iaz, care a gustat din papricașul millenar și-a mai răcit gura — ca și în rîndul acesta — la jubileul amintit al fișpanului Jakabffy, sigur pentru favoruri personale, nu e nici o mirare, de vreme ce toți acestia de mult au părăsit interesele turmei ce-i hrănește.

Ne-a indignat însă mult prezența aceluia despre care de mult am fost auzit, dar' fără să fi dat crezîmînt până acum, că ar fi „spiritus rector“ al comunității de avere, directorul pedagogiei române din Caransebeș, Patriciu Drăgălina, care nu s'a sfiiit a-l tîmăia într'un svăpăiat toast, în numele comunității de avere.

Prezența a două persoane de poziție în biserică, cunoscute până acuma ca buni români, al căror nume îl retăcem de astădată, ne-a atins foarte dureros.

Dacă funcționarul diocesan din Caransebeș merg de ospătează în onoarea aceluia care distins este de Bánffy, sub care s'au votat legile politice bisericesti și o mulțime de alte legi care de care mai izbitoare în autonomia noastră bisericască și în interesele noastre naționale și culturale, și beau în sănătatea aceluia care a înădușit în restimpul fișpanatului seiu de 11 ani aproape ori-ce manifestație a vieții și a spiritului românesc în comitatul nostru, apoi întru adevăr grele vremi am ajuns.

Ce să zicem când greșește vre-unul dintre cei mici, dacă cei mari se poartă astfelu?

Ce să zicem despre cei atârători de

stăpânire, dacă cei neatârători fac astfel de lucruri?

Trebue să zicem: vremuri grele am ajuns!!

Călătorul.

Străinătatea despre ei.

În suplimentul politico-științific literar al ziarului „Allgemeine Zeitung“ din München, de la 13 Iulie, a apărut din peana publicistului conosecut Karl Hron un studiu asupra „Cărei mai noue fasc a chestiunii orientale.“ Studiul e mult discutat în presa slavă, mai ales fiindcă tendința lui e îndreptată către Sârbi și rolul ce chestiunea sârbească are să joace în evenimentele din Orient. Sfârșitul mai întreg al studiului este destinat Maghiarilor; extragem deci precum urmează partea aceasta:

În cât privește influința ce o exerciază sovinișmul maghiar, trebue mai întâiu constatat faptul istoric, că sovinișmul maghiar nu este product național maghiar (? „Tr. P.“), ci este product al renegașismului fanatic. Această împrejurare justifică poate nădejdea că el, sovinișmul, nu va rămânea factor politic neschimbat, ci cu timpul poate (toemai! „Tr. P.“) are să facă loc unei cugetări mai înțelepțești. Gândul lui de căpetenie este, că în politică nu există de cât următoarea alternativă: sau vor Maghiarii contopi celelalte popoare în sine, sau ei se vor contopi în acestea. Acest fel de gândire nu se potrivește nici cu aprecierea cuminte a puterii proprii și a altuia, nici cu starea culturală de astăzi în Europa, la sfârșitul veacului al XIX-lea.

Sovinișmul acesta ne amintește tare neamul sălbatic Niani-Niani din centrul Africei, și principiul lor suprem de viață: a mânca pe alții ori a fi mâncați. Noi Europeenii cunoaștem — fie și numai după auzite! — încă și o a treia posibilitate, anume: conviețuirea pacinică a unui popor lângă cel alt, conviețuire basată pe comunitatea intereselor culturale.

Spunându-le apoi Maghiarilor câteva vorbe măgulitoare — poate chiar lingușitoare — despre modul cum euceriseră (!) odată țeara și cum au întemeiat un stat statornic, autorul urmează:

Decât că statul acesta a fost clădit pe baza teritorială, ear' nu pe baza națională; el fusese organizat în mod centralistic, dar în privința națională el a fost cu desăvârșire federalistic. Intreaga Ungarie era cuprinsă de magnați din sinul națiunilor nemaghiare federative; mulți dintr-inși ocupau cele mai înalte posturi și exercina o influință glorioasă asupra prapășirii țerei. Vestitul palatin al regelui Geza II. a fost Sârb din Dalmația; ear' cel mai mare erou național al Ungariei, Ioan Huniade, a fost Român din Transilvania. (Tatăl-seu Voicu, a căpătat cetatea

Hunedoarei ca răsplată vitejei sale). Dar de altfel, singurul fapt, că în Ungaria până la revoluția din 1848, limba latină era limba oficială, că de ea se folosiau și în dieta țerii și congregații comitatense, dovedește mare contradicție înră idea de stat neo-maghiar a lui Kossuth și ce, veche-ungară de odinioară. De aceea idea lui Kossuth este un nonsens, căci înțește ceva ce nu e cu puțință.

Sovinișmul neo-maghiar a pricinuit cu mai mare pagubă în politica orientală a Apusului prin aceea, că el privește cu „tendență dușmănoasă statului și centrifugă“ ceea ce, după ideea primordiază veche-ungară a fost considerat ca necesitate politică. Înainte de a fi apărut Kossuth, oamenii politici ungari promovau emigrarea din Ungaria. . . . Ear' astăzi, dimpotrivă, la granița momentană (!) Pentru aceeași expresie „Allgemeine Zeitung“ credem va fi oprit a intra în Ungaria. R. Tr. P.“) a statului sf. Ștefan cu dor și drag ar ridica un zid chinezesc, pentru a stăvili orice legătură națională a popoarelor nemaghiare cu conaționali lor afară din Ungaria.

Și fără a aduce dovezi este pe deplin lămurit, că Ungaria, dând inteligenței sale române și sârbe, pe care o asuprește și o econdamnă la neactivitate, de pe acum posibilitate pentru o lucrare folositoare și onestă până la gurile Dunării și granița elină, ar fi cu mult mai bine oerotită de noliștiri lăuntrice, decât este Ungaria lui Kossuth, care nu știe deloc să se folosească de conștiința națională a popoarelor nemaghiare; astfel că o consideră ca o calamitate a statului și vrea cu sila să o năbușească.

Pe ce fel de putere reală se va răzima guvernul maghiar, când, în urma recoltelor fipsite se vor întâmpla turburări agrare și răai grave, și aceasta printru inșiși țărani maghiari, căci printru acestia socialismul agrar a prins rădăcini?

Dar' de altfel, băta-și capul însuși guvernul cu această treabă. Noi apusenii n'avem de cât să constatăm. că noi în orient nu urmăm de cât scopuri culturale, ear' pentru propagarea lor printru popoarele orientale cei mai buni pioniri culturali ar fi conaționali lor civilizați din centru! Europei, cari trăesc în Ungaria; d'aceea noi, în cel mai mare interes al statului, trebue să spriginim aceea-ce sovinișmul neo-maghiar nămește tendințe centrifugale. . . .

Pentru acum ar fi de lipsă, ca în legea despre naționalitățile din 1868 să se modifice §§ 6 și 7 în folosul popoarelor nemaghiare; apoi să nu fie prescris a întrebuița limba maghiară în cele de pe urmă ramuri ale administrației și în protocoalele reprezentanților comunale din ținuturile locuite de nemaghiari. Cu celelalte necesități ale acestei legi popoarele nemaghiare se vor împăca din cauza, că constituția ungară le va acorda unele folosuri, până ce oamenii de stat maghiari nu v ajunge la convingerea că cel mai sigur temelu al hegemoniei lor este numai dreptatea în chestiuni naționale. . . .

Nu e de lipsă, ca Maghiarii să răsefoiască departe istoria lor pentru a vedea, până unde le va trebui negreșit să le ducă ideia

lui Kossuth. În 13 August 1849 principele Paskievici a putut să vestească Țarului ru sesc „Ungaria zace la picioarele Majestății Voastre!“ Drept, că Maghiarii apoi earăși s'au ridicat; dar' la aceasta n'au contribuit singuri Maghiarii atâta cât au contribuit greșelile oamenilor de stat din Viena, începând de la contele Leo Thun până la Belcredi. Și în ciuda tuturor acestor greșeli, nu Kossuthistii au ridicat țara, ci acei barbați, cari se lăpădaseră de Kossuth cu mult mai înainte de 15 Aprilie 1849, precum afost spre p Francisc Deak.

În ori-ce cas e lucru foarte hazarlat a clădi întreaga existența națională numai pe greșelile altora, căci viitorul Europei, și cu ea și viitorul Maghiarilor, nu depinde numai de guvernele din Viena. Și oare există vre-o garanță, că paaslavismul, când odată se va hotări pentru lupta pe față încontra Maghiarilor, nu va ști ce-i dictează folosul său propriu?

Ear' această luptă pentru a fi ori a nu fi o vor provoca Maghiarii cu atât mai curând cu cât sovinișmul lor eurt lu vedere va provoca încă și mai mult ura popoarelor vecine din Sud. . . .

Sârbi din Bosnia-Herțegovina.

Plângerile po. ulatice băștinase din Bosnia-Herțegovina, în primul rând ale Sârbilor, contra regimului maghiarisator al lui Kállay, încrăcat și cu o sumedenie de alte păcate după chipul și asemănarea lui Bánffy al nostru, se țin lanț chiar de la început, de când stau ocupate aceste două provincii, ce încă și azi se află sub suzeranitatea de nume a sultanului. Cărmașii înțelepți trimiși acolo spre a le administra și a le face fericite, toți procedează după sistemul și regule cum procedau oblăduitorii și hărăzitorii vechi austriaci: în mod nefiresc, încăt populația mai că regretă timpurile și regimul turcesc.

Pe lângă stările economice mult mai rele, Sârbi se plâng încă de asupririle și prigonirile naționale și religioase. Câțiva fruntasi de ai lor au fost djeca de mai multe ori în deputațiuni la Viena; stăteau acolo săptămâni, ba luni întregi, tot alergând și rugându-se în toate părțile pentru a fi primiți în audiență de către Monarchul. Kállay cu ai sei în totdeauna au știut să zădărnicească opintirile lor, ear' ei se întorceau fără rezultat acasă. Numai odată totuși li a reușit să fie înfașoșai M. Sale, care li primise în mod foarte afabil și li promisese că va da ordin, să fie îndestuliți.

Kállay scrișna din dimși și în loc de a se conforma dorinței împăratului, puse pe autoritățile din țerile ocupate să i prigonească pe deputații în fel și chip; prin temniți timp luni de zile, prin confiscări de averi,

prin închiderea isvoarelor de câștig, prin bajocuri în public și în casele lor prorii, etc.

Dar' oamenii nu s'au muiat, n'au slăbit, ci din contră, îndată ce le era cu puțință a se pune din nou pe drum, merșeră eară la Viena, unde cu timpul și prin dese conveniri cu diferite cercuri și oameni politici influenți așa sprigin au găsit, încăt unele foi le luaseră cauza lor în astfel de mod în apărare, par'că ar fi cauza lor proprie; și încă foi extrem național-germane, cum e „Deutsche Zeitung“, „Ostdeutsche Rundschau“; ear' în primul rând „Deutsche Volksblatt“.

Ultima mergere a fruntașilor sârbi din Bosnia-Herțegovina la Viena s'a întâmplat în luna Aprilie, ducând cu sine și un nou Memorand, sau mai bine zis un proiect de statut pentru stabilirea și asigurarea autonomiei bisericeii lor naționale, proiect elaborat, după spusele gazetelor ungurești, de către Dr. Emil Gavrița. Sosind la Viena și prezentând Memorandul lui Kállay spre luare la cunoștință și în considerare, el mai întâiu li purtă luni de zile cu vorbu, promisiuni și momeli; ear' la urma urmelor le spuse, că „astfelu de nebunii se pot serie în ziare, dar' nu se pot realiza“ etc.

Văzând bunăvoința ocărmutorului provinciilor ocupate astfelu dovedită, patrioții sârbi nu se resgândiră mult și imediat se puseră pe drum — pentru Constantinopol, la patriarcul ecumenic, spre a esopera de la el de-adreptul încuviințarea și întărirea statutului. Kállay a făcut tot posibilul, a mișcat toate petritele diplomatice ce-i stau la dispoziție, pentru a împedea să nu fie ascultați Bosneii-Herțegovineni; dar' s'a întâmplat contrariul, după înseși informațiunile lui „Keleti Értésítő“, delegații sârbi au fost primiți în mod foarte afabil nu numai la patriarhat, dar' chiar de însuși Sultanol în palatul Yıldiz. Patriarcul a ținut deja mai multe conferințe cu ei despre elaboratul.

Eată punctele lui principale:

- 1) Pe Episcopii li alege adunarea completă a preoțimei împreună cu delegații sârbi; ear' patriarcul ecumenic li însărește.
- 2) Venitele episcopilor le acoper parochiile. ear' nu ca astăzi, guvernul.
- 3) Preoțimea gr. or. va avea drept a exercia judecătura consistorială și a rezolvi chestiunile bisericești, drept, pe care li neagă astăzi guvernul.
- 4) Preoțimea poate convoca adună cereuale (protopopești), care depind de patriarcul ecumenic, ear' nu de guvern.
- 5) Biserica gr. or. să nu fie scoasă din patriarhatul ecumenic și din contră să fie încorporată pe deplin într-insul.

Pilda Bosniacilor și Herțegovinenilor dovedește, că se poate lucra ei lupta cu succes și față cu a totputernicia unui Kállay,

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI“

Royalistul.

Novelă istorică,

Este tuturor cunoscut rășboiul săngeros pe care l'au avut puternicii republicani din Franca în Martie 1793, cu locuitorii din Vendee credincioși Regelui. Aci domnea încă simplicitatea vechiului obicei; nobili, preoți și țărani țineau strășnic unul cu altul și sub steagul alb ca erinul, emblema casei domnitoare bourbonice, mergeau curagioși în contra republicanilor, cari se îngâmăd au în jurul tricolorului lor. O luptă cruntă se încinse într- cele două partitice pe cari după steagurile lor deosebice, poporul obicinua a le numi: „albi“ și „albaștrii“. Nobili de acolo se puseră în fruntea „albilor“ și în modul acesta pricinuiseră multe desastre „albaștrilor“.

Chiar și tinerul Viconte d'Ovrille, care după moartea tatălui său administra averea familiară din Vendee, își ținud de sfântă datoric, ca în acele timpuri grele, ca nobil și fost oficer de gardă să se alăture conșoților sei din acele ținuturi și cu arma în mână să lupte pentru rege și religie. În chip plastic și piin de indignare el descrie țăranelor atrocitățile Parisului și li îndemnă să ridice arma în contra „orașului nefast“.

Țărani primiră cu bucurie propunerea tinerului nobil care prin purtarea lui pretipnoasă, de mult le căștigasă inimile. Astfel îl vedem în fruntea lor, luând parte la crâncenul rășboiu civil, în curând ajunse cel mai curagios și iubit conducătoriu al Vendeeilor. După o luptă înverșunată se retrăsese cu ai sei într-o casă țărăncască izolată, spre a se odihni, când de-odată se vëzură încunjurați de o mulțime de soldați republicani. — Dar' el nu și perdū curagiul și prezența de spirit, ci își alinud în grabă oamenii sei și li zise:

— Fraților, precum vedeți casa este încunjurată, fugiți cu toții, cautați a întâlni pe bravul marchis d'Elle și țineti pe lângă sfânta causă, căci eu i-am consacrat trupul și viața noastră. Eu însă voiu rămânea aci și voiu apăra intrarea — voiu putea rezista și singur. Albaștrii sunt cu mult mai mulți decât noi și ne vor omori pe toți, și apoi grație nici nu se poate aștepta de la acești oameni. Azi e rândul meu. mâne poate al vostru, cu toții suntem însă în puterea lui Dumnezeu. Trăească Regele!

Oamenii lui, cari aveau o încredere oarbă în el, aprobară cuvintele lui și dorindu-i succes se retraseră spre pădure.

Vicomele rămase mângaiat și făcea un șgomot ca-și-când ar fi fost un regiment întreg în casuță. Comandă, strigă, zingătana cu sabia și își aștepta liniștit sfârșitul. Albaștrii însă erau la pază și nu îndrăzneau să pătrunda înăuntru. Când în fine vocea nu-l mai servi și pe oamenii sei li crezu în siguranță, se obosi de această

umăgire și li veni și curios a mai comandă unei trupe, cari nu era de față. Baricade ușa și se așeză liniștit la masă. Aceasta însă nu dură mult, ușa începu a trosni din toate părțile, sub lovituri grele cu patul puștei și inimicii împuseară prin deschizăturile făcute. Vendeul însă nu se sparie de loc, și deoarece-ce mai înainte fu întrerupt la prânzul seu, își consuma cu sânge rece pânea și brânza, își goli plōșca. În ferma credință că acesta este ultimul său dejun.

În fine ușa se făcu toată în țănduri și albaștrii năvaliră înăuntru. Setoși de sânge căutau după albi, cari li-s'au opus atâta vreme. — Cât de mare le fu mirarea când în loc de o mulțime, a cărei voce li-se păruse că o auziseră atât de lămurit, vëzură un singur bărbat tiner, frumos, de o statură sveltă, în față cu o expresie de nepăsare, sezând la masă și mâncând. Ei rămaseseră încremeniți de mirare, ș'asa contele își putu căștiga atâta timp să și consume ultima bucățică și să-și golească păharul.

— În sănătatea D Voastră, domni mei! zise el zimbând, percând își duse păharul la gură. Soldații mei vë mulțumește pentru terminul acordat.

țumiră deci să-i lege mâinile și-l transportă la o moșie aproape de Nantes, și ear' proprietar nu era altul, de cât însuși conducătorul trupeii republicane. Acesta, un nobil născut în Poitou, luă și el parte la revoluție, ca mulți alți semeni d'ăi sei.

Prisonierul fū închis în porumbarel curței, care de mult era părăsit de locuitorii sei de până acum; în primul moment li părū cam comic a fi închis într'un asemenea locaș, când deodată li veni ideea să de dice o poesie stărei sale caraghioase. Într'aceea tonul unei muzice li atrase atențiunea El privi afară printr-o mică ferăștușă a porumbarelui — și ce să vezi! o mulțime de oameni veseli, cu musica în frunte, treceau toemai pe acolo, așa că li putea bine observa pe toți. El zăli între ei o damă tineră și frumoasă îmbrăcată într'un vestment alb — privirile lor se întâlniră, față ei avea o expresie dureroasă și compătimitoare. Ea știa deci că acolo sus era cineva arestat.

În același moment prisonierul începu a cânta cu o voce puternică cunoscutul jăteț royalist: „O! Rihard! O regele meu!“ Vocea lui frumoasă și sonoră era în armonie cu acest cântec melancolic.

Trecuse câțva din vreme, când vicomele auzi deodată un șgomot la ușa temniței sale și se deschise repede. Pe prag apăru domnul moșiei, marchisul de odinioară, care acum ca neaoș republican se numia numai simplu cetățeanul Baumont; nobilul trupeii ori-ce legătură cu trecutul, și totuși nu pe

pe care pentru puterea lui mare il porec-lesc ziarele vieneze de batjocura „vice-rege al provinciilor ocupate“; deci si fata cu brutalitatea si viclenia a „caporalului de panduri al terii“ unguresti. Se cere numai harnicie si cinste, ear' nu pajtaskodas-uri cu Jezsenszky & Co.

Rusia si Anglia in certuri.

Cam de zece zile incoace relatiunile in-cordate intre Anglia si Rusia isi gasesc expresiune in vorbiri ale diferitilor ministri si barbapi de stat englezi, fie in parlament, fie afara din el. Merul certei este rivalita-tatea lor din China. Unele cercuri si gru-puri totdeauna la pnda de a trage foloase din răsboirea popoarelor, au pus pe ziaristica lor să răsuflă și aște din toate puterile focul acoperit sub spuză; ear' ele, ziarele, pentru bună plată vorbesc deja și sperie lumea de „apropiata islucnire a răsboiului imentabil între Anglia și Rusia“; pentru-ca acele cercuri și grupuri să poată jupul in-ainte pe posesorii hârtilor de valoare.

Noi recomandăm cetitorilor a ceti știri de aceste sensaționale cu mulă liniște și rezervă; nu pentru-că relatiunile între cele două puteri ar fi poate mai puțin in-cordate decum în realitate sunt, ci pen-tru-că în realitate nici Rusia, nici Anglia nu voesc război.

Aci se potrivește foarte bine zicala nem-țească: „Die Suppe wird nicht s'o heiss gegessen, wie sie gesotten wird“; textual: supa nu se mănâncă așa ferbinte cum a fost gătită; sau mai pe scurt: „Mai așteptăm nițel!“

Colonelul David Baron Ursu de Margina la SOLFERINO și la LISSA.

CONFERINȚĂ

INTINA IN REUNIUNILE DE STIINȚELE MILI-TARE LA BRASOV SI SIBIU IN 14 IANUARIE SI 4 FEBRUARIE 1898.

DE

Franz Rieger,

cesaro și regese colonel.

(Urmare.)

La 1 Februarie 1860 Majorul Urs a fost transferat la regimentul 64 de infanterie. El a aparținut regimentului 52 de infan-terie numai 8 luni și 26 zile și totuși a pus el o strălucită pagină în istoria acestui regiment. Dacă se mai consideră, că el, la 24 Iunie 1859, ziua luptei dela Solferino, a stat în regiment numai 49 zile, atunci tre-bue să se mire omul, cum i-a fost lui cu

tea să uite cu desăvârșire vechia viață de nobil frances.

În dimineața acestei zile, pline de fata-lități pentru vicomte, proprietariul moșiei fu înștiințat, că prin apropiere s'ar fi arătat bande de royalști. Această veste îl sili să și amâne cununia, care era să aibă loc în ziua aceea, până la reintoarcere. Doare-ce era numit căpitan de gardă, plecă ime-diat să alunge pe țărani, credincioșii re-gei. Când în fine, conducătorul albilor fu prins și pus la siguranță, mai curând-că, cum ar fi crezut, se reintoarse earăși vesel, ca să și serbeze cununia.

Căpitanul nu uita încă vechia ospitalitate francesă și își luă atata timp, ca până la pregătirea mesei, să f că o vizită scurtă prinsonerului seu.

— Pot să Vă servesc cu ceva? întrebă el pe vicomite, după-ce îl salută pre-tinețore.

— Doresc numai atât, răspuse tinerul bărbat cu mândrie, ca să mi se deslege mâinile.

— Mâinile D-Tale vor fi deslegate, dacă mi vei promite că nu vei face nici o în-cercare de fugă. Inșă înainte d'ami face această promisiune, îți reamintesc că mâne dimineață vei fi escortat la Nantes și acolo îți vei primi osânda.

(Va urma).

puțință așa iute să se acomodeze impreju-rărilor schimbate, să apuce în mâni pe su-pușii săi și în regiment să-și câștige înaltă vază și cea mai mare trecere.

Fără de acestea nu i-ar fi fost cu pu-țință să înduplece batalionul său și com-paniile unui alt batalion la o așa cerbi-coasă împotrivire și plină de jertfe, după-cum s'a întâmplat la o împotrivire, cărei cu scop i-s'a adus jertfă patru din cinci părți în oficeri și feciori, mereu în covingerea tare, că din jertfă se va trage folos și va fi din belșug respătită prin trupele pentru cari Urs a stat la avantposturi.

Nici o mirare, dacă escelentul oficer înain-tase iute la subcolonel — 20 Noemvrie 1861 — încă în aceasta șarje primind com-anda regimentului își câștigase renume de un ales comandant de regiment și afară de rënd a fost înaintat de colonel în 29 Oc-tomvrie 1863. Cu atât mai înstrăimătoriu îi vine omului să afle, că cavalerul; ordului teresian de la anul 1859, la 1 Ianuarie 1865 a și trecut în pensiuine. În al 49-lea an al vieții sale iese ca invalid din șirurile ar-matei active, după ce a servit el cu dis-tincție treizeci de ani și șase luni, a luat parte la trei campanii, luptând în opt cioc-niri, lupte și bătăi, și-și câștigase trei de-corațiuni.

Dar' zelul pentru cauza faaltului său beli-duce, adevăratul său sentiment de soldat, nu i-au dat pace, și când în primăvara a-nului 1866 se răspândise pri țară știrea de răsboi, a cerut o comandă și a și primit-o. La 20 Aprilie a fost el numit de comandant al fortăreței de pe insula Lissa.

(Va urma.)

Traducere liberă de Petru

NOUTAȚI

Arad, 9 August n. 1898.

La iubileul de 50 ani de la suirea Ma-iestății Sale pe tron vor lua parte cu totul 24 membri ai diferitelor dinastii. Puter-nicul „Burg“ e prea îngust pentru a cu-prinde pe toți oaspeții înalți, pentru-ce se aranjază acum pe cheltuielile proprii ale Monarchului palatele Lichtenstein și Mon-tenuovo. Sala cea mare, în care la 2 De-cemvrie se va ține festiva recepțiune, încă nu e pe deplin decorată. Aproape 2000 de lampe electrice sunt până acum podoaba acestei sale. Pregătirile decurg cu multă îngrijire.

Principele Ludovic de Bavaria — cum anunță Agenția Română — a petrecut în săptămâna trecută la Si-naia câte-va oare incognito și a fost primit de M. Sa Regina.

„Valabisarea Maghiarilor“ — a devenit fra-să stereotipă în coloanele ziarelor maghiare și mai ales la „B. H.“ În numărul său de Duminecă „B. H.“ publică o statistică în care arată sporirea școalelor române și ur-carea numărului băeților de naționalitate română obligați de școală. Această creștere, deduce „B. H.“ cu logica... scrinită, nu s'a putut întâmpla decât prin decresterea, ade-că prin valabisarea Maghiarilor... Așa bu-năoară pentru comitatul Aradului socoate că din 24% de băeți de naționalitate maghiară s'au făcut acum 22 la sută adecă 2 la sută s'au valahisat. Am compatimi pe bieții ga-zetari maghiari pentru logica lor, dacă n'am ști, car au ordin de la guvern și sunt plățiți a scrie asemenea negliobii!

Din temnița Seghedinului ni-se scrie, că economul Manuilă Sara va fi eliberat în 2/14 August. Osândit pentru agitație în contra rasei ma-ghiare, bravul Român din Vurpér (lângă Vint) și-a împlinit pedeapsa de 5 luni închisoare de stat.

Un ordin pretorial. Noul pretor de la Maria-Radna a băgat de seamă, că prima-rii aceluși cerc au reul obiceiul de a primi de la clienți tot felul de cinste: purcei, ga-

lițe, bucate și altele. Contra acestui obicei a dat ordin strașnic de opreliș'e, care acum se comunică cu doba în toate comun-le. — Stăm trist cu justiția maghiară, dacă mai avem lipsă de asemenea ordin!

O broșură despre armata noas-tră. În München a apărut o sensa-țională broșură despre armata austro-ungară, datorită unui oficer superior austriac.

În broșură se afirmă că unitatea armatei austro-ungare este grav com-promisă prin ingerințele politice șo-viniste ale ungarilor în administra-ția răsboiului și în toate afacerile in-time ale armatei.

O nuntă în Munții-Apuseni. Joi în 4 August și-a sêrbat cununia în biserica gr-ort. din Bucium-Isbita dl Dr. Alexandru Borzea, medic în Abrud, cu d-șoara Sabina David, fiica dlui Candin David din Bucium-Șasa. Pe lângă veselia obicinuită, caracte-ful festiv al nunții a fost marcat prin pre-sența valoroșilor noștri fruntași Dr. Vasile Lucaciu, Vasile Mangra, Dr. Stefan Pop. — Intre nuni a figurat și părintele Lucaciu. Publicul participant distins și numeros, a dus de la această nuntă cele mai plăcute impresii.

Himen. Duminecă, în 7 August s'a sêvêrsit cununia dlui Dr. Traian Șincai, candidat de avocat, cu d-șoara Lucia Fejér, — în Borș-Ineu.

Petrecere în Dobra. Poporeni gr-cat. din Dobra vor aranja în 6/18 August o pe-trecere cu joc în pavilionul grădinei pub-lice. Venitul este destinat pentru procu-rarea recuisitelor bisericșesti.

Omoruri în Galiția. Câtă ură stăpânește poporul polon și rutean din Galiția în con-tra Jidanilor, dovedește și faptul, că în c'uda statarului proclamat în 5 cercuri și a stă-rii de asediu orânduit în 33 cercuri, mai în fiecare zi se întâmplă câte ceva, ce ar că-dea sub povara acestor măsuri, fără însă a se descoperi făptuitori. Astfel spre pildă lângă satul Przemislani este un burt, ținut de un Ovreiu, Haber, cu nevastă și 3 copii. În noaptea de la 3 spre 4 August toți au fost omorți, dar' cu toate acestea ni și până azi nu s'a putut afla nimic despre făptuitori. Se vede deci, că trebuie să fie foarte bine organizați țêranii de Jidani ce fug din Ga-liția spre Ungaria, tot ține mereu; comita-tele din nord-răsăritul țării sunt potopite de Jidani galițieni, pe când locuitorii băș-tinași de acolo, Slovaci și Ruteni, își pără-sesc vetrele cu zecimi de mii, că numai pot de mișerie și asuprire. Și asta se ține de sistemul Bánffyesc.

Ziare române oprite. Ziarele maghiare anunță cu bucurie, că ministrul Perczel a detras debitul postal următoarelor foi din România: „Câmpul libertății“ (a apărut un singur număr iubilat! Red), „Mariane Ro-man“ (?). „Ordinea“ și „Revoluția Socială“.

Artiștii români în Paris. Pe lângă musi-că tinerimea română se distinge în străin-tate și în pictură. După Dem. Șefarin care a obținut o „mențiune onorabilă“ la salonul din Paris pentru tabloul său „Adevărul și Minciuna“, avem pe D. Pericle Cupidon, ele-vul lui Bonat, care atrage atențiunea lumii artistice prin portretul pe care l'a expus, a lui P. N. Demetrescu.

Ziarul L'art francaise din Paris vorbește în termeni toarte elogiși de tinerul pictor. D. Cupidon, român macedonean, este bur-sier al statului pentru studiul artelor fru-moase la Paris.

Un proces hazliu. La Viena a avut loc zilele acestea un proces foarte hazliu între un dentist și soțul unei doamne care-și co-mandase o dantură. Soțul în chestiune re-fuză să plătiască toată dantura de oare-ce nu autorizase pe femeia sa decât pentru jumătate. Tribunalul dădu dreptate soțului și numai jumătate dantura i-se plăți.

Medic român în Karlsbad. Med. Univ. Dr. Romulus L. Crăciunu, medic clinic în spitalul univ. imp. reg. din Viena (Cli-nica dlui consilier de curte Prof. Neusser.) Specialist pentru morburile interne. Medic al asociațiunei pentru îngrijirea studenților morboși din Viena. Protector: Majestatea Sa Impăratul etc. etc.

Ord. din 1 April—1. Octomvrie dela oarele 6—9 a. m. și 3—5 p. m. în Mühlbad-gasse casa „Schwarzes Ross“.

ULTIME ȘTIRI

Răsboiul.

Madrid, 8 August.

Agenția telegrafică „Fabra“ vestește, că Spania a primit condițiunile de pace propuse de Statele-Unite.

Una din cerințele guvernului spa-niol pentru această acceptare este, ca dușmăniile să înceteze imediat.

Știrile din America spun, că aceas-tă cerere va fi îndeplinită fără ori-ce greutate.

Situația.

Lemberg, 8 August.

„Slavo Polskie“ află din Viena, că pertrac-tările între Viena și Budapesta nu sunt de loc întrerupte! ci că ele se vor relua înain-te de redeschiderea reichsrathului, plănuită pe ziua de 7 Septemvrie.

Lui „Kurjer Luwowski“ din contră i-se telegrafiază, că, având în vedere ținuta lui Bánffy în decursul conferențelor, guvernul austriac va cere, că el, ministrul — presi-dent ungar să demisioneze (!)

Intâlnirea domnitorilor.

Tetinie, 8 August.

Principele Ferdinand al Bulgarilor, tre-când prin Antivari, unde l aștepta prințul moștenitor Danilo, a sosit aici, întâmpinat fiind în modul cel mai cordial de către prin-cipele Nikita, fiul acestuia, prințul Mirko, și ginerele lui, prințul Iosif Battenberg. Popu-lața a făcut domnitorului bulgar ovațiuni entusiaste.

Bursa de mărfuri dela 9 August n. 1898.

Table with 4 columns: Săminte, Calitatea per Hect., Prețul per 100 chgr., and Cursul. It lists various agricultural products like wheat, barley, and oil with their respective prices and exchange rates.

Editor: Anrel Popovici-Barcianu. Redactor responsabil Ioan Rusu Șirianu.

Învitare la abonament

Decșhidem prin aceasta abonament pe al III-lea Quartal resp. al II-lea sem. 1898 la

„TRIBUNA POPORULUI“

Condițiunile de abonament, însemnate și în fruntea foii, sunt cele următoare:

În Monarchie:

Pe un an	fl. 10.—
Pe 1/2 an	„ 5.—
Pe 1/4 an	„ 2.50
Pe o lună	1.—

Pentru România și străinătate

Pe un an franci 40—

NUMERII DE DUMINECA

pot fi abonați deosebit, ca foaie pentru popor, cu 2 fl. pe un an, având o întindere de 8 pagini: cele 4 pagini ale foii de zi, plus un adaus poporal de 4 pagini.

Domnii cari se abonează la foaia de zi cu 10 fl. pe an, nu au să mai plătească nimic pentru adausul poporal dela numărul de Dumineca.

Administrația

„TRIBUNA POPORULUI.“

Bibliografie.

„Manual complet de Agricultură rațională.“ de Dr. George Maior, profesor de agricultură la școala centrală de agricultură dela Ferăstrău și la Seminarul Nifon Mitropolitul, pentru usul școalelor speciale secundare și superioare de agricultură, Seminarilor, școale normale, studii particulare și de consultat pentru agricultorii practici.

Cartea a fost aprobată de Ministerul Agriculturii, Comerțului, Industrii și Domeniilor, și subvenționată de Asociațiunea transilvană pentru literatură română și cultura poporului român din Sibiu, de Reuniunea agricolă a comitatului Făgăraș, și numeroase alte societăți științifice și economice.

Lucrarea cuprinde 4 părți:

Partea I. Agrologia sau agricultura generală — 33 coale de tipariu având 217 figuri intercalate în text. Costă 5 coroane sau 7 lei.

Partea II. Fitotechnia sau cultura specială a plantelor, dimpreună cu Fenațele și pășunile — 38 coale de tipariu cu 202 figuri în text, costă 10 lei sau 8 coroane.

Partea a III. Zootechnia sau cultura vitelor, dimpreună cu nutrițiunea vitelor, industria lăptăriilor și cunoașterea lănei, peste 30 coale de tipariu, cu vr'o 200 figuri în text, diferite rase și specii de vite domestice copiate după natură, (Se află sub tipariu și va apăre până la finele anului) costă 10 lei sau 8 coroane.

Partea a IV. Economia rurală (va apăre mai târziu).

Cartea este în 4 volume mari deosebite, formând însă un singur tot și cuprinzând tot ceea ce privește agricultura, atât din punct de vedere științific, cât și practic, este scrisă într'un limbaj ușor, popular, cu terminii culeși din însuși graiul poporului agricultor. Ea se deosebește în mod

esențial de produsele literare similare, apărute până acum în limba română, prin varietatea și cuprinsul ei, căci este cea dintâi carte de specialitate care ia concurența cu cele mai bune lucrări germane și franceze. Toate societățile literare naționale și Revistele de specialitate au recunoscut unanim valoarea ei.

Ea umple un mare gol în literatura română de specialitate și n'ar trebui să lipsească de pe masa nici unui agricultor practic, mare și mic, cum nici din Biblioteca școlară și ale Reuniunilor culturale și economice. Prețul, față cu sacrificiile făcute de autor în adunarea materialului și munca depusă, este moderat.

„Treizeci de ani de domnie ai Regelui Carol I. Cuvântări și acte. Vol. I. 1866—1880. Volumul I. 1881—1896. Edițiunea academiei Române. București 1897.

„Biblioteca Noastră“ de sub direcțiunea dlui Enea Hodoș profesor în Caransebeș apare în fiecare lună.

Numerele apărute până acum sunt: Nr. 1. S. Secula, „Realități și Visări“, novelete. — Nr. 2. Iosif Bălan, „Iancu de Hunyad“, cerc. istorică. — Nr. 3. și 4. G. Coșbuc, „Versuri și Proză“. — Nr. 5. Gr. Alexandrescu, „Fabule alese“. — Nr. 6. N. Macoșteanu, „Dela Sate“, piesă teatrală. — Nr. 7. Zotti Hodoș, „Intocmai“ comedie. Nr. 8—9 O. G. Lecca, „Istoria Țiganilor“. Nr. 10 E. Hodoș, „Convorbiri pedagogice“. Nr. 11—12 E. Hodoș, „Cântece Bănățene“, cu un răspuns profesorului Dr. G. Weigand

„Istoria universală“ pentru școalele secundare de Vasile Goldiș, profesor. Volumul III. *Evul nou*. Editura librăriei Nicolae I. Ciurecu, Brașov. 1897.

„Acte și documente relativ la Istoria Renașterii României, publicate de Dimitrie A. Sturdza. București. 1888—1896. Tipografia Carol Göbl. Cuprinde:

Volumul I 1) Tractatele dintre Principatele Române și Turcia. 2) Tractatele dintre Principatele Române și Rusia. 3) Tractatele dintre Turcia și Austria. 4) Tractatele dintre Turcia și România. 5) Tractate și acte dintre Puterile Europene relative la Poarta Otomană și Principatele Române.

Volumul II. Acte și documente dela 1844 până la încheierea Tratatului de Paris din 30 Martie 1856.

Volumul III: Broșuri relative la situațiunea Principatelor Române după tractatul de Paris.

Volumul IV: Acte și documente dela 1 Martie până la 30 Iunie 1857.

Volumul V: Acte și documente dela 1 Iulie până la 31 Decembrie 1857.

Volumul VI: Partea I: Procesele verbale ale Adunării ad-hoc a Moldovei, dela 22 Septembrie, până la 21 Decembrie 1857.

Partea II: Procesele verbale ale adunării ad-hoc a Munteniei dela 10 Septembrie până la 10 Decembrie 1857 (Divanul ad-hoc din 1857 și Comisiunea Europeană din 1856—7)

Volumul VII: Acte și documente din anul 1858 până la înălțarea lui Alexandru Ion pe tronul Principatelor-Unite în anul 1859.

„Manual de Theologia Morală“ de Dr. Athanasie Mironescu Craioveanu, profesor la universitatea din București. Tipografia „Cărților bisericești“.

„Gramatica Română“ pentru învățământul secundar de Ioan Petran, profesor. Partea I. Sintaxa. Arad. Editura autorului. Se poate căpăta și la administrația „Tribuna Poporului.“

„Abecedar ilustrat“ compus pe baza principiilor pedagogice moderne de învățării: Iosif Moldovan, Nic. Stefu, Iuliu Grosorocun, Nic. Boscaiu și Petru Vancu. A se cere la administrațiunea „Trib. Pop.“

Se primesc comande pentru următoarele lucrări:

Circulare și prețuri-curente

NOTE

Opuri și Broșuri

Strada Aulich Nr. 1.

Tipografia „Tribuna Poporului“ A. P. Barcianu Arad

Strada Aulich Nr. 1.

Diferite tipărituri pentru bănci

PLICURI

Invitări, cărți de vizită, anunțuri funebre

Prețuri foarte moderate.

Ori-ce comande se efectuează prompt.